

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **K. K.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2016, č. j. 1602/DS/2016, JID: 67992/2016/KUUK/Bal,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 1602/DS/2016, JID: 67992/2016/KUUK/Bal, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 1602/DS/2016, JID: 67992/2016/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

25/2016

2015, č. j. MmM/117714/2015/OSČ-P/TV, sp. zn. OSČ-Př/083825/2410/2015/TV, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona, tím, že dne 9. 7. 2015 v 17:45 hod. v Mostě, v ul. F. L. Glassmana jako řidič vozidla tovární zn. Volkswagen Transporter, reg. zn. „X“, neměl u sebe řidičský průkaz. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že nespáchal přestupek, který mu je kladen za vinu, neboť řidičský průkaz měl u sebe, ale pouze jej nepředložil. Učinil tak z obavy, že bude podroben dechové zkoušce na alkohol, která by byla pozitivní, jelikož před jízdou požil alkohol, a v takovém případě by mu mohl být na místě policisty zadržen řidičský průkaz. Uvedl, že závěr učiněný správními orgány, které z výpovědi svědků o tom, že žalobce řidičský průkaz nepředložil, dovodily, že jej neměl u sebe, je nelogický. Dle žalobce nelze z nesplnění ediční povinnosti automaticky dovozovat, že vyzvaná osoba neměla věc u sebe, neboť je možné, že osoba výzvě nevyhověla z jiného důvodu. Správní orgán se dopustil tzv. deformace důkazu, když z výpovědi svědků dovodil, že žalobce u sebe neměl řidičský průkaz, ačkoliv z jejich výpovědi bylo možné dovodit pouze to, že žalobce řidičský průkaz nepředložil. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05, žalobce konstatoval, že takový postup při hodnocení důkazů nelze považovat za ústavně konformní. Žalobce též poukázal na skutečnost, že nelze při dokazování použít jeho vyjádření před policisty, že řidičský průkaz zapomněl doma, neboť toto vyjádření žalobce se podává z podkladů, které mají povahu úředního záznamu či reprodukované výpovědi. K nepoužitelnosti takových důkazů odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, sp. zn. 1 As 204/2015, ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, sp. zn. 7 Tdo 1116/2012. Žalobce uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné pro nesprávně zjištěný skutkový stav, neboť správní orgán neprokázal, že by u sebe žalobce řidičský průkaz neměl, a přesto jej z takového přestupku uznal vinným.
3. Dále žalobce poukázal na vady výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jelikož odkazuje na neexistující ust. § 6 odst. 8 písm. a) silničního zákona, neboť předmětné ustanovení nebylo ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí rozděleno na písmena. Dle žalobce měl žalovaný jakožto odvolací orgán posoudit zákonnost prvostupňového rozhodnutí z hlediska právních předpisů účinných k datu vydání svého, tj. napadeného rozhodnutí. Neopravením vadného výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný porušil ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný měl výrok změnit tak, že by odkaz na ust. § 6 odst. 8 písm. a) silničního zákona nahradil odkazem na ust. § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona. Žalobce rovněž namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože se správní orgán nezabýval naplněním materiálního znaku přestupku, což správní orgán povinen zkoumat v každém řízení o přestupku. Ohledně zkoumání materiální stránky přestupku žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, sp. zn. 7 As 18/2004, a ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 As 104/2008. Poznamenal, že materiální znak přestupku Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s ohledem na okolnosti případu naplněn nebyl, neboť policisté mohli žalobce snadno vylustrovat a tím zjistit, zda je držitelem řidičského oprávnění. Dle žalobce proto nebyl ohrožen, natož porušen, zájem chráněný danou povinností.

4. Žalobce dále brojil proti nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě. Namítal, že ač jeho zmocněnec v odvolání požádal o sdělení, kdo bude ve věci rozhodovat, žalovaný v rozporu s ust. § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jeho žádosti nevyhověl, když nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí. Dle žalobce jde o procesní vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť legitimně očekával, že mu budou informace o oprávněných úředních osobách poskytnuty, zvláště když uvedl, že tyto údaje požaduje k úvaze o vznesení námitky podjatosti. Vyčkával proto s doplněním důvodů svého odvolání, neboť nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a tedy zda nejsou podjaté. Žalobce zdůraznil, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení, neboť jej hodlal vyjádřit až po poskytnutí předmětných informací. Požadované informace mu však nebyly poskytnuty a ani nebyl vyrozuměn, že mu poskytnuty nebudou. Vzhledem k výše uvedenému žalobce označil napadené rozhodnutí za překvapivé rozhodnutí, jak jej definoval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009. Žalobce předně namítal, že správní orgán není oprávněn svou povinnost dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu vyřešit odkazem na své webové stránky, tedy jakousi předběžnou a paušální odpovědí, neboť zákon takovou možnost nepřipouští. Postup žalovaného nedosahuje účelu ust. § 15 odst. 4 správního řádu, neboť na webových stránkách nelze zjistit, který konkrétní úředník řeší danou věc. Žalobce by tak musel zjišťovat, zda není podjatý každý úředník žalovaného, případně by musel z opatrnosti podat námitku proti všem jeho úředníkům. Takovým postupem by však žalobce zbytečně zatěžoval činnost žalovaného. Žalobce shrnul, že správní orgán postupoval v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, s čl. 2 odst. 3 Ústavy, jakož i s ust. § 2 odst. 1 správního řádu.
5. Žalobce dále namítal, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmá forma zavinění, jakou vzal správní orgán za prokázanou, přičemž odkázal na ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Absence tohoto údaje dle žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost jeho výroku. Výrok rozhodnutí není dostatečně určitý, což předně žalobci zamezuje v argumentaci, že přestupek nebyl spáchán ve formě zavinění, z jaké správní orgány vycházely. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 1 As 297/2015. Žalobce zastával názor, že výrok prvostupňového rozhodnutí připouští několik interpretací ve vztahu k určení formy zavinění, takový stav jde žalobci k tíži. Připomněl, že za přestupek, za který byl žalobce uznán vinným, se zaznamenávají body do bodového hodnocení řidiče nehledě na skutečnost, zda byl přestupek spáchán ve formě nedbalosti nevědomé či vědomé. Nelze vyloučit, že bodový systém bude v budoucnu upraven tak, že se za přestupky spáchané z nedbalosti body udělovat nebudou, případně, že dojde ke snížení bodového postihu za jejich spáchání. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, sp. zn. 6 As 114/2014, žalobce podotkl, že bodový postih je trestní sankcí, a tudíž se na jeho uložení analogicky aplikují některé principy trestního řízení. Jedním z takových principů je i princip retroaktivity *in mitius*, dle kterého má žalobce při následně změně legislativy právo na změnu již provedeného záznamu bodů. Pokud by zákonodárce k takové změně právní úpravy přistoupil, žalobce nebude disponovat potřebnými podklady, aby mohl úspěšně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2016

navrhnout změnu již provedeného záznamu bodů. Ve vztahu k záznamu o přestupku v evidenční kartě řidiče si žalobce položil otázku, jaký údaj o formě zavinění bude žalobci zaznamenán. Došel k závěru, že žádný či neúplný údaj o formě zavinění jej může poškodit u soukromých subjektů, např. u pojišťoven a zaměstnavatelů, kteří nemohou předpokládat nejnížší formu zavinění, nebo při rozhodování o výši sankce při případném jiném řízení o přestupku. Diskriminován může být také v řízeních o udělení různých povolení či osvědčení, např. v řízení o udělení zbrojního průkazu.

6. Žalobce rovněž namítal, že ani z odůvodnění není zřejmé, jakou formu zavinění vzal správní orgán za zjištěnou, přičemž odkázal na ust. § 3 přestupkového zákona. Správní orgán toliko citoval zákon o přestupcích, aniž by uvedl, jakou konkrétní formu zavinění vzal za zjištěnou. Dle žalobce by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i v případě, že by soud shledal, že správní orgán konstatoval zavinění žalobce ve formě nedbalosti nevědomé, neboť správní orgán neuvažoval nad tím, zda byly naplněny jednotlivé znaky takové formy zavinění. V případě vědomé nedbalosti je nezbytné prokázat a odůvodnit závěr, že řidič věděl, že u sebe nemá řidičský průkaz, že jej u sebe mít má, že bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neohrozí, tedy že nedodržel potřebnou míru opatrnosti. Tvrdil, že pokud skutečně policistům sdělil, že řidičský zapomněl doma, nevěděl o tom, že přestupek páchá, neboť nevěděl, že řidičský průkaz nemá u sebe. Mohlo tak být u něj shledáno zavinění pouze ve formě nedbalosti nevědomé. Namítal též, že závěr správního orgánu o formě zavinění je v rozporu s podklady rozhodnutí. K problematice zjišťování formy zavinění žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. 7 Tdo 185/2009, a ze dne 14. 2. 2007, sp. zn. 8 Tdo 122/2007.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Poznamenal, že žalobce byl před správními orgány obou stupňů zastupován Ing. M. J., který společně s advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem poskytuje služby zastupování obviněným řidičům v rámci tzv. pojištění proti pokutám. Zdůraznil, že žalobce neuplatnil žádné námitky k obvinění ani k podkladům rozhodnutí, nezpochybnil skutkový stav věci a nenavrhl žádné důkazy. Žalobce byl pasivní a jeho zmocněnec činil pouze formální úkony. K námitce nepředložení řidičského průkazu žalovaný uvedl, že žalobce po celou dobu správního řízení nijak nezpochybnil správnost obvinění, že jako řidič u sebe při řízení neměl řidičský průkaz. Názor žalobce, že správní orgány chybně dovodily, že u sebe neměl řidičský průkaz, žalovaný považoval za nedůvodný, neboť správnost tohoto zjištění vyplynula jednak z úředního záznamu ze dne 9. 7. 2015, v němž je zapsáno, že žalobce jako důvod nepředložení řidičského průkazu uvedl, že si jej zapomněl doma, a též z následné výpovědi policistů při ústním jednání. Žalovaný zastával názor, že úřední záznam policejních orgánů je zákonným podkladem pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu a že svědecké výpovědi jsou řádnými důkazními prostředky dle § 51 odst. 1 a § 55 správního řádu. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný považoval tvrzení žalobce o tom, že řidičský průkaz pouze nepředložil, ačkoliv jej měl u sebe, za účelové. K námitce vztahující se k vadám výroku žalovaný poukázal na ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 12. 2015. Uvedl, že toto znění bylo účinné v době spáchání přestupku i v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tedy dle Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2016

žalovaného předmětné ustanovení aplikoval správně, když jej uvedl ve výroku svého rozhodnutí. Žalovaný jakožto odvolací orgán napadeným rozhodnutím pouze stvrdil správnost přezkoumávaného rozhodnutí.

8. K námitce týkající se materiální stánky přestupku žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že pokutu uložil v minimální výši s ohledem na nízkou společenskou nebezpečnost přestupku. Zároveň konstatoval, že se vytýkaného protiprávního jednání žalobce dopustil opakovaně. Žalovaný nesouhlasil s názorem, že nebyl naplněn materiální znak přestupku. Uvedl, že je v zájmu společnosti, aby účastníci provozu na pozemních komunikacích respektovali povinnosti, které jim zákon ukládá. Opětovně přitom zdůraznil, že dle ust. § 6 odst. 8 písm. a) silničního zákona, ve znění do 30. 12. 2015, byla řidiči stanovena povinnost mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Podotkl, že řidičský průkaz je veřejnou listinou, která osvědčuje řidičské oprávnění a jeho rozsah, jakož i další údaje v něm zapsané dle zákona o silničním provozu. Jde o doklad, prostřednictvím kterého je řidič motorového vozidla policejními orgány ztotožňován a dle kterého je ověřováno, zda má řidičské oprávnění pro jím řízené vozidlo. Skutečnost, že řidič může být policisty tzv. lustrován, neznamená, že je zbaven povinnosti mít při řízení řidičský průkaz, pokud jej u sebe má, je povinen ho policistovi předložit. Dodržování povinnosti mít u sebe při řízení řidičský průkaz je žádoucí, neboť pokud jej řidič nemá, nelze v případě závažného protiprávního jednání využít institutu zadržení řidičského průkazu podle § 118b až § 118c zákona o silničním provozu. Poznamenal, že i sám žalobce v žalobě přiznal, že tohoto stavu chtěl docílit. S ohledem na toto konstatování a skutečnost, že se žalobce brání žalobou i proti jinému rozhodnutí žalovaného vyjádřil žalovaný obavu, že se z žalobce díky službě pojištění proti pokutám stane problémový a neukázněný řidič.
9. K námitce nesdělení údajů o oprávněných úředních osobách žalovaný uvedl, že zmocněnec žalobce podával v různých řízeních již delší dobu obsahově shodná podání, ve kterých požadoval informaci o tom, kdo bude ve věci rozhodovat. Proto byl dopisem ze dne 10. 7. 2015, č. j. 2664/DS/2015, odkázán *pro futura* na webové stránky Krajského úřadu Ústeckého kraje, kde je jmenovitý přehled všech oprávněných úředních osob. Podotkl, že zmocněnec žalobce, díky své dlouholeté zkušenosti se zastupováním ve správních řízeních disponuje poznatkem, že k vydání rozhodnutí je oprávněn JUDr. et. Mgr. K. Zmocněnec žalobce tedy měl již před podáním odvolání informace o oprávněných úředních osobách a mohl tedy uplatnit námitku podjatosti proti konkrétní osobě. Ačkoliv měl žalobce k podání námítky podjatosti dostatečný časový prostor, žádné důvody podjatosti neuplatnil, a to ani v podané žalobě. Dle žalovaného je zřejmé, že se žalobce pouze snaží zneužít institutu námítky podjatosti, aby zatěžoval správní orgány a případně aby dosáhl zrušení správního rozhodnutí u soudu. K námitce absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí magistrátu žalovaný uvedl, že ačkoliv zde forma zavinění není obsažena, správní orgán I. stupně odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, přičemž uložil žalobci nejmírnější možnou sankci danou zákonem. Je tedy zřejmé, že jednání žalobce považoval za nedbalostní. Tvzení žalobce, že absence formy zavinění může mít vliv na jeho bodové hodnocení v registru řidičů, žalovaný označil za nesmyslné, neboť body se řidiči zaznamenávají podle jednání uvedených v příloze zákona o silničním provozu, v nichž forma zavinění není uvedena. Na podporu své argumentace žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2016, sp. zn. 78 A 12/2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2016

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 15. 7. 2015 bylo Policií ČR, KŘP Ústeckého kraje, územní odbor Most, Oddělení hlídkové služby Most, oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce porušením povinnosti stanovené v ust. § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona, když dne 9. 7. 2015 v 17:45 hod. v Mostě, v ulici F. L. Gassmana, při kontrole nepředložil řidičský průkaz. Žalobce s vyřízením věci v blokovém řízení nesouhlasil. Součástí tohoto oznámení byl úřední záznam ze dne 9. 7. 2015, č. j. KRPU-153136-1/PŘ-2015-040864.
12. Na den 14. 10. 2015 bylo nařízeno ústní jednání ve věci, o jeho termínu byl žalobce informován v předvolání k ústnímu ujednání ze dne 21. 9. 2015. O ústním projednání o přestupku byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec. Během jednání bylo provedeno dokazování listinami, a to příkazem o uložení pokuty a žalobcem podaným odporem, a výsledkem zasahujících policistů.
13. Správní orgán I. stupně dne 14. 10. 2015 vydal rozhodnutí, č. j. MmM/117714/2015/OSČ-P/TV, jímž žalobce uznal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a uložil mu za to dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 2. 11. 2015 blanketní odvolání, v němž žádal o zaslání kopie správního spisu, a také požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
14. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že se správní orgán I. stupně nedostatečně zabýval naplněním materiálního znaku přestupku a naplněním znaků zjištěné formy zavinění.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2016

16. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval: „*Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvážil (...)* Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (...) Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“ Přestože uvedený rozsudek vycházel ze znění zákona o silničním provozu účinného co do označení jednotlivých ustanovení až po době rozhodné pro tento případ, je možné dle soudu jeho závěry plně aplikovat i na tento případ.
17. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že se materiální stránkou přestupku i formou zavinění žalobce zabýval. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se žalobce dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když dne 9. 7. 2015 v 17:45 hodin, v Mostě, v ulici F. L. Gassmana řídil motorové vozidlo Volkswagen Transporter, reg. zn. „X“, a neměl u sebe řidičský průkaz. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobci i přes opětovné spáchání stejného přestupku uložil pokutu v minimální výši, a to s ohledem na nízkou společenskou nebezpečnost. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán učinil závěry o skutkovém stavu a na jejich základě dospěl k závěru o naplnění materiální stránky přestupku. K tomu soud dodává, že v projednávané věci jde o takový případ, kdy již samotné zakotvení příslušné skutkové podstaty do zákona o silničním provozu svědčí o tom, že je jejím prostřednictvím chráněn společenský zájem, jehož porušení je pro společnost škodlivé. Účel, jaký má ustanovení, jehož porušení je žalobci kladeno za vinu, je přitom zřejmý, neboť dodržování povinnosti mít u sebe řidičský průkaz má zejména zajistit, aby motorová vozidla byla řízena pouze osobami k tomu oprávněnými, což má nepochybně přispět ke zvýšení míry bezpečnosti silničního provozu. V této souvislosti tedy nemůže obstát ani argumentace žalobce, že si jej policisté mohli při kontrole vylustrovat a případně zjistit, zda je držitelem řidičského průkazu či nikoliv.
18. Ohledně formy zavinění správní orgán poukázal zejména na ust. § 4 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, dle kterého je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Tímto odkazem správní orgán deklaroval, že má za to, že se žalobce dopustil předmětného protiprávního jednání ve formě vědomé nedbalosti. K tomu soud podotýká, že žalobce byl (nejen) po dobu řízení před správním orgánem I. stupně nečinný, když se k věci nijak nevyjádřil a ani se nezúčastnil ústního jednání, k němuž byl řádně předvolán. Za těchto okolností nebylo možné, aby správní orgán mohl blíže zkoumat zavinění žalobce, tj. jeho vnitřní psychický vztah ke spáchanému protiprávnímu jednání. Soud tedy k námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, že by si dokázal představit podrobnější odůvodnění ve vztahu k uvedeným znakům přestupku, nicméně s ohledem na výše uvedené závěry a s přihlédnutím k okolnostem případu vyhodnotil odůvodnění prvostupňové rozhodnutí jako dostatečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2016

19. Dále se soud zabýval námitkou, že správní orgány nesprávně uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v porušení povinnosti řidiče mít u sebe při řízení řidičský průkaz. Dle žalobce správní orgán rozhodl o jeho vině na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť řidičský průkaz měl žalobce u sebe a pouze jej při policejní kontrole nepředložil.
20. Dle ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 12. 2015, řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.
21. Dle ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 12. 2015, na výzvu policisty nebo vojenského policisty je řidič motorového vozidla povinen předložit doklady podle odstavců 8 a 9 policistovi ke kontrole. Na výzvu strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji je řidič motorového vozidla povinen předložit strážníkovi ve stejnokroji nebo celníkovi ve stejnokroji ke kontrole doklady podle odstavce 8 písm. a) a b).
22. Problematikou naplnění objektivní stránky skutkové podstaty spočívající v porušení povinnosti řidiče mít při řízení u sebe řidičský průkaz se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, dostupném na www.nssoud.cz, v němž konstatoval: „*Nejvyšší správní soud přitom souhlasí se stěžovatelem, že za daného skutkového stavu bylo prokázáno pouze to, že stěžovatel nereagoval na výzvu zasahujících policistů a nepředložil jim řidičský průkaz. Jedná se tak zjevně o porušení ustanovení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, jehož porušení zakládá odpovědnost za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty v rozporu s ustanovením § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu však automaticky nedokládá, že řidič u sebe tento řidičský průkaz nemá, jak ukládá ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu.*“
23. Z oznámení o přestupku, jakož i z výpovědi policistů při ústním jednání, vyplývá, že žalobce byl dne 9. 7. 2015 v Mostě, v ulici F. L. Gassmana, kontrolován policejní hlídkou, které na výzvu k předložení dokladů potřebných pro řízení motorového vozidla předložil všechny doklady, vyjma řidičského průkazu. Z uvedených důkazů proto správní orgán I. stupně mohl toliko vyvodit skutkový závěr, že žalobce nepředložil řidičský průkaz na výzvu policisty, a nikoliv že neměl při řízení řidičský průkaz u sebe. V návaznosti na takto zjištěný skutkový stav měl správní orgán poté dospět k právnímu závěru, že žalobce porušil povinnost upravenou v ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu, a nikoliv povinnost dle § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona, jejíž porušení by připadalo v úvahu, pouze pokud by bylo zjištěno, že žalobce při policejní kontrole řidičský průkaz vůbec neměl u sebe. Lze tedy shrnout, že správní orgány pochybily, když na základě provedených důkazů, ze kterých vyplývá pouze skutečnost, že žalobce řidičský průkaz nepředložil, dospěly k závěru, že žalobce řidičský průkaz u sebe neměl. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ věci, nemá oporu ve správním spise.
24. Dále se soud zabýval namítanou vadou výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou žalobce spatřoval v odkazu na ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, které v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo. Soud předesílá, že vypořádání této námitky je již spíše hypotetické, neboť jak již uvedl výše, správní orgány neměly za jimi zjištěného skutkového stavu vůbec aplikovat ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, soud se nicméně ve stručnosti k této námitce vyjádří.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25/2016

25. Dle ust. § 7 odst. 1 přestupkového zákona odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.
26. Právní úprava správního trestání je založena na principu zákazu retroaktivity právních norem, který je možné prolomit pouze v případě, že by pozdější znění zákona bylo pro pachatele přestupku příznivější (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2003, č. j. 28 Ca 151/2002-34, dostupný na www.nssoud.cz). Pro projednávaný případ je podstatné, že v průběhu správního řízení došlo zákonem č. 268/2015 Sb., s účinností k 31. 12. 2015 k novelizaci ust. § 6 zákona o silničním provozu. Předmětnou novelou bylo zrušeno ust. § 6 odst. 7 v tehdejší znění a současně byly přechíslovány odstavce 8 až 13, které byly nově označeny jako odstavce 7 až 12. Je tedy zřejmé, že novela obsahově do ust. § 6 odst. 8 silničního zákona, ve znění do 30. 12. 2015, nijak nezasáhla, když pouze po novele bylo toto ustanovení vedeno nově pod odstavcem 7. Povinnost řidiče vyplývající z předmětného ustanovení proto zůstala nedotčena, a tudíž nevyvstala potřeba jakkoliv posuzovat, zda je či není pozdější právní úprava pro žalobce výhodnější. V takovém případě zůstává rozhodným znění normy k okamžiku spáchání přestupku, tj. ve znění zákona o silničním provozu do 30. 12. 2015. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že v okamžiku rozhodování žalovaného coby odvolacího orgánu byla předmětná povinnost pachatele přestupku zařazena pod jiným ustanovením zákona. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
27. Soud se dále zabýval námitkou nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí spočívající v neuvedení údaje o formě zavinění, což žalobce shledal v rozporu s ust. § 77 zákona o přestupcích. Tuto námitku soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
28. Podle ust. § 77 zákona o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
29. K absenci údaje o formě zavinění soud uvádí, že zákonem č. 204/2015 Sb. bylo sice s účinností od 1. 10. 2015 novelizováno ust. § 77 zákona o přestupcích v tom smyslu, že nově musel výrok rozhodnutí o přestupku obsahovat i údaj o formě zavinění, nicméně dle přechodných ustanovení se změny provedené touto novelou nevztahovaly na řízení, která nebyla přede dnem účinnosti novely pravomocně skončena, což je právě tento případ. Nelze tedy souhlasit s argumentací žalobce, že žalovaný měl přezkoumat rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle znění zákona o přestupcích účinného ke dni jeho rozhodování.
30. Žalobce dále spatřoval vadu nezákonnosti správních rozhodnutí v tom, že nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí informován o tom, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, aby mohl případně podat námitku podjatosti této osoby.
31. Podle ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

32. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby byla vyloučena jistá „kabinetnost“ správy, a aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pakliže o to požádá. Žalobci je možné proto přisvědčit, že postup žalovaného, jenž jej v dané věci i přes výslovnou žádost o osobách zmocněných rozhodnout o jím podaném odvolání neinformoval, lze považovat za vadu řízení. Povinnosti dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu by se přitom žalovaný nemohl zprostit ani odkazem na své oficiální webové stránky se seznamem veškerých osob, jež pro něj zajišťují agendu rozhodování o odvolání na úseku dopravních přestupků. I v případě, že by žalovaný odkázal na uvedený seznam v každém jednotlivém řízení, nebylo by takovouto informací možné považovat za dostačující, neboť z ní nevyplývá, které konkrétní oprávněné osoby z množiny veškerých v seznamu uvedených byly zmocněny k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v dané individuální věci.
33. Nicméně ne každá vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. A tak je tomu i zde – přestože se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, resp. nedošlo k žádnému poškození jeho procesních práv, a to ani jeho práva na obhajobu. Argumentaci, že nechtěl doplnit odvolání dříve, než bude informován o zmocněném úředníku, protože se obával ustanovení podjaté osoby, jež by v řízení mohla působit v jeho neprospěch, je nutné odmítnout jako účelovou. I pokud by se totiž jeho obavy následně ukázaly jako oprávněné a jím podané doplnění odvolání by bylo ze strany žalovaného „ztraceno“ či „zamlčeno“, měl by nepochybně k dispozici hned několik procesních prostředků, jímž by své tvrzení o podání doplnění mohl prokázat. Nelze nezmínit, že osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků, jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze proto automaticky předpokládat jejich zaujatost vůči účastníkům řízení, či jejich postup nejen v rozporu se správním řízením, ale dokonce i způsobem, jenž by mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost.
34. Obdobný názor přitom sdílí i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017-48, dostupný na www.nssoud.cz, při vypořádání námítky neuvedení oprávněných úředních osob odmítl názor stěžovatele, že by „*pochybení žalovaného v této věci představovalo pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Souhlasit přitom nelze ani s argumentací, podle níž stěžovatel vůbec netušil a doposud ani netuší, která z oprávněných úředních osob v jeho věci rozhodovala. (...) Domníval-li se stěžovatel, že některá z oprávněných úředních osob, jejíž jméno mu bylo z rozhodnutí ve věci známo, mohla být podjata, měl možnost již v žalobě namítnout konkrétní důvody, pro které podjatost této osoby spatřoval.* Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku spočívající v překvapivosti rozhodnutí, když se ztotožnil s názorem, že: „*překvapivost rozhodnutí je nutno vztahovat zejména ke zjištěnému skutkovému stavu, provedenímu dokazování, právní úpravě a ustálené judikatuře a praxi, nikoliv k situaci, že žalobce údajně čekal na sdělení o oprávněných úředních osobách po podání blanketního odvolání a namísto toho obdržel napadené rozhodnutí. To, že žalobce byl napadeným rozhodnutím překvapen, nikoli však jeho obsahem, ale tím, že toto rozhodnutí bylo vydáno, neznamená, že se jedná o překvapivé rozhodnutí ve smyslu uvedeného rozsudku Nejvyššího*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu“. S touto argumentací se soud plně ztotožnil. Shora uvedená námitka žalobce je tudíž nedůvodná.

35. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
36. Soud nepřistoupil současně ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, neboť dle názoru soudu je možné výše uvedenou vadu řízení odstranit v rámci odvolacího řízení.
37. Jelikož soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nenařizoval v souladu s ust. § 76 odst. 3 s. ř. s. k projednání věci ústní jednání.
38. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. února 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)